

про адміністративні правопорушення. *Науковий вісник публічного та приватного права*. 2018. Вип. 3. Т. 2. С. 156–160.

2. Фаринник В. І. Відсторонення від посади: кримінальний процесуальний аспект. *Науковий вісник Національного університету ДПС України*. Серія: Економіка, Право. 2014. № 2 (65). С. 162–171.

3. Ухвала Апеляційного суду Одеської області від 02.06.2015 у справі № 522/10259/15-к. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/44947498> (дата звернення: 28.07.2019).

4. Ухвала слідчого судді Придніпровського районного суду м. Черкаси від 21.03.2016 у справі № 711/2242/16-к. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/56732322> (дата звернення: 28.07.2019).

Кочат Катерина Миколаївна,
здобувач ступеня вищої освіти
магістра за спеціальністю
«Право» Національної академії
внутрішніх справ

ОКРЕМІ НАПРЯМИ ГРОМАДСЬКОГО КОНТРОЛЮ ЗА ОХОРОНОЮ НАВКОЛИШНЬОГО ПРИРОДНОГО СЕРЕДОВИЩА

Адміністративно-правова охорона навколишнього природного середовища належить до числа складних системних об'єктів дослідження. Її складність, багатогранність і соціальний характер передбачають необхідність комплексного, всебічного вивчення [1].

В Україні існує система органів управління в галузі охорони навколишнього природного середовища – це юридично самостійні державні, самоврядні й громадські інституції, уповноважені здійснювати організаційно-розпорядчі, координаційні, консультативні, організаційно-експертні, контрольні та інші функції в галузі забезпечення екологічної безпеки, ефективного використання природних ресурсів і охорони навколишнього природного середовища [2, 130, с. 130-131].

Громадський контроль можна визначити як вид соціального контролю, який здійснюється колективами, громадянами та об'єднаннями громадян у формі громадських експертиз, консультацій

тощо. Громадський контроль запобігає екологічним правопорушенням та сприяє їх виявленню.

Зауважимо, що Законом України «Про охорону навколишнього природного середовища» чітко окреслено права громадських організацій щодо участі в діяльності з охорони навколишнього природного середовища:

- брати участь у розробці планів, програм, пов'язаних з охороною навколишнього природного середовища, розробляти і пропагувати свої екологічні програми;

- вільного доступу до екологічної інформації;

- утворювати громадські фонди охорони природи;

- виступати з ініціативою проведення всеукраїнського і місцевих референдумів з питань, пов'язаних з охороною навколишнього природного середовища, використанням природних ресурсів та забезпеченням екологічної безпеки;

- подавати до суду позови про відшкодування шкоди, заподіяної внаслідок порушення законодавства про охорону навколишнього природного середовища; – брати участь у підготовці проектів нормативно-правових актів з екологічних питань та ін. [3].

Екологічна криза є проблемою, у вирішенні якої повинна бути зацікавлена кожна людина особисто. Громадські організації мають стати повноцінним учасником усіх процесів у державі. Саме тому, головним завданням, яке стоїть перед Україною, є забезпечення реальної участі громадян та їх об'єднань у прийнятті рішень з питань, що стосуються покращення стану навколишнього природного середовища.

У цьому контексті чільне місце посідають органи місцевого самоврядування, яким відводиться чи не вирішальна роль у налагодженні системної взаємодії між різними гілками влади, правоохоронними органами, освітніми закладами, релігійними конфесіями та різними громадськими організаціями [1].

Список використаних джерел

1. Сливка М.М. Взаємодія суб'єктів охорони навколишнього природного середовища (адміністративно-правовий аспект) дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Львів, 2018. 214 с.

2. Ральченко С. М. Державне регулювання відносин у сфері охорони навколишнього природного середовища. Бюлетень Міністерства юстиції України : Науковий фаховий журнал. 2006. № 6. С. 128-131.

3. Про охорону навколишнього природного середовища: Закон України від 25 червня 1991 р., № 1264-ХІІ. Відомості Верховної Ради України. 1991. № 41. Ст. 546.

Саміленко Вікторія Володимирівна,
здобувач ступеня вищої освіти магістра
за спеціальністю «Право» Національної
академії внутрішніх справ

ДЕЯКІ НАПРЯМИ ЗАПОБІГАННЯ ЖОРСТОКОГО ПОВОДЖЕННЯ З ТВАРИНАМИ

Взаємодія з тваринами є невід'ємною частиною людської діяльності, яка значним чином впливає на соціальне, морально-етичне та економічне життя населення країни. Поширення такого явища як жорстоке поводження із тваринами негативно відображається на моральних засадах суспільства, через що відбувається збільшення випадків, які вчиняються людьми, починаючи ще з дитинства. Небезпека таких злочинів полягає у формуванні в громадян (особливо підлітків) почуття байдужості до страждань живих істот, що в подальшому призводить до агресії, насилля та проявів вандалізму. За результатами кримінологічних досліджень, багато осіб, які в малолітньому або неповнолітньому віці неодноразово знущалися, калічили або вбивали тварин, і в подальшому вчиняли злочини, пов'язані з насильством [1, с. 124].

Поліпшення ефективності запобігання тому чи іншому виду злочинності сприяє, як відомо, вивчення прогресивного досвіду, запозичення найкращих світових практик. Тому з метою оптимізації й удосконалення запобігання жорсткому поводженню з тваринами в Україні необхідно проаналізувати та узагальнити відповідні стратегії, що використовуються у провідних державах, зокрема, країнах-учасницях ЄС і США [2, с. 114].

Аналіз її сучасного стану викликає інтерес із точки зору виправданості достатньо великих розмірів покарання за такі злочини чи, навпаки, доказом певних прорахунків інших держав в аспекті недостатньої кримінально-правової охорони суспільної моральності. Однак, оскільки статистичні дані про жорстоке поводження з тваринами не виокремлені в Європейському довіднику про злочинність та кримінальне правосуддя, а Федеральне Бюро Розслідувань включило їх до параметрів щорічних звітів лише із січня 2016 р., загальне уявлення